

**Sebastian
Fitzek**

**DRUMUL
SPRE
CASĂ**

THRILLER PSIHOLAGIC

Traducere din limba germană
de Catrinel Iordache

Lebăda Neagră

Iași, 2022

Prolog

După toate leziunile suferite deja în zonele sensibilizate de hematoame... după loviturile în față, spate, rinichi și stomac, în urma cărora zile întregi urina căpăta nuanța sfeclei... după toată durerea pe care el i-a provocat-o ba cu furtunul, ba cu fierul de călcat, nu s-ar fi gândit vreodată să mai poată regăsi așa *ceva*.

Sexul a fost demențial, gândi ea, întinsă pe pat în semi-întuneric, locul de unde bărbatul de care era îndrăgostită incurabil s-a ridicat să meargă la baie.

Oricum, multe variante cu care să-l compare nu avea. Înainte de soțul ei avusese doar doi iubiți, într-o vreme care i se părea aparținând altei ere. Experiențele neplăcute ale prezentului le suprimaseră de mult pe cele pozitive ale trecutului.

De ani de zile, tot ce se întâmpla în dormitor era legat pentru ea doar de durere și umilință.

Și acum stau întinsă aici. Respir și simt parfumul unui bărbat nou în viața mea și mi-aș dori ca noaptea de iubire s-o ia de la capăt.

Era contrariată de ea însăși, de cât de repede se încrezuse în el și îi povestise despre abuzul pe care-l suferise în căsnicie. Totuși, s-a simțit atrasă de el din primul moment;

de când i-a auzit vocea profundă și s-a uitat în ochii săi, calzi și întunecați, care o priveau așa cum ai soțului ei n-o priviseră niciodată. Deschis, sincer, plini de iubire.

Aproape că-i povestise și despre filmare. Despre seara în care soțul ei a silit-o. Cu bărbații.

Mai mulți bărbați care au maltratat-o și au umilit-o.

Greu de crezut că m-aș mai fi dăruit vreodată în viața asta unui reprezentant al sexului „puternic”, se gândi ea trăgând cu urechea la susurul dușului în care dispăruse bărbatul visurilor ei.

De obicei ea era cea care, odată „folosită” de „soțul” ei, încerca ore întregi să-și îndepărteze dezgustul de pe pielea care acum se bucura de mirosul moscat al unei aventuri, și cu drag l-ar fi conservat etern.

Susurul apei se opri.

— Ți-ar plăcea să mai facem și altceva? îl auzi cum i se adresează ademenitor din baie, după ce ieșise deja din duș.

— Al naibii de mult! îi răspunse ea, deși nu avea idee cum îi va explica bărbatului ei că urma să întârzie.

Era doar...

S-a uitat la ceasul de la mână, dar era prea obscur împrejur ca să-i distingă cifrele sau cadranul. În afară de raza care pătrundea în dormitor prin îngusta crăpătură a ușii întredeschise, doar o panoplie slab iluminată mai arunca ceva lumină. Un pumnal de samurai, ușor curbat, cu un mâner din sidex verzui, atârna pe peretele dormitorului, iluminat de două leduri cam chioare, care oricum ofereau doar o atmosferă de veghe.

Se întinse după telefonul mobil, când privirea îi căzu pe o poliță cu întrerupătoare montată în noptieră.

— Oare să beau un cocktail?

Apăsă pe butonul exterior al poliței și nu se putu abține să nu chicotească, pentru că, evident, funcția lui era alta. Pe sub cearceaful tras putea privi direct salteaua, care acum strălucea de un albastru halogen ce crea iluzia că s-ar fi aflat pe salteaua gonflabilă dintr-o piscină.

Se așază turcește pe salteaua umplută cu apă, care lumina intens, într-o nuanță de albastru fosforescent. Continuă să schimbe culorile. De la un albastru azur, la un galben fosforescent, la un alb orbitor, *la un...*

— Ce e asta? se întrebă.

Șoptit. Mai mult pentru sine, urmând unui moment de uimire profundă. Se aplecă în față, pentru a privi prin rombul format de picioare și tălpi.

O, Doamne Dumnezeu...

Șocată, își acoperi gura cu mâna și fixă salteaua cu privirea, aceea pe care cu câteva minute în urmă iubise un bărbat.

Am halucinații. Nu văd cu adevărat, cum...

— Așadar, ți-ai dat seama de asta, zise o voce străină din stânga ei.

Apoi, ca și cum străinul apărut în tocul ușii de la baie ar fi avut o telecomandă cu care putea controla groaza, preschimbă patul de sub ea în roșu sângerieu. Priveliștea care i se arătă era atât de oribilă, încât ar fi preferat să-și scoată ochii.

Într-adevăr, ea își dăduse seama de „asta”, adică de faptul că „asta” nu are niciun sens. Rațiunea ei nu putea, pur și simplu, să accepte ceea ce i se arăta, oroarea fiind peste granițele imaginației umane.

— Unde e? Ce-ai făcut cu el? strigă ea la străin, mai tare decât o făcuse vreodată, în timp ce monstrul cu înfățișare de om se apropie de pat cu o seringă și un zâmbet arrogant:

— Uită, te rog, de iubitul tău acum! Consider că a venit timpul să mă cunoști pe *mine*.

Jules Tannberg

Jules stătea la birou și se gândea la armonia dintre zgomotul din ureche și sângele de pe perete.

Însă, interogat ulterior, nu ar fi putut explica de unde-i venise morbida asociere. Poate din cauză că freamătul care se auzea în casă îi aducea aminte de un lichid care-și croiește drumul printr-o crevasă.

Ca sângele ce i se scurge unui muribund din vene.

Sângele care poate mânji pereții unui dormitor, lăsând lumii un mesaj.

Jules își mută privirea de la televizor, care în prim-plan arăta cifrele grotesc de mari, mânjite în roșu deasupra patului, pe peretele dormitorului victimei. Era caligrafia lui Kalendar-Killer¹. Un fel de salut de genul: „Am fost aici și poți fi fericit că nu ne-am întâlnit.”

Căci altfel ai fi fost și tu pe același pat. Cu o expresie mirată pe față și gâtul tăiat.

Se învârti pe scaunul de la birou vreo nouăzeci de grade, iar televizorul îi dispăru din câmpul vizual, ajutându-l să se concentreze la apel.

1. Numele propriu al criminalului, împrumutat din engleză (n.tr.).

— Alo, e cineva acolo? întrebă el pentru a treia oară, dar oricine s-ar fi aflat la capătul celălalt, în freamătul liniei, nu scotea încă niciun cuvânt.

În schimb, Jules auzi în spatele lui un bărbat a cărui voce îi prezenta încredere, deși nu se întâlniseră vreodată.

— *Până acum au fost trei femei găsite moarte în apartamentele lor*, zise străinul pe care-l știa din priviri și care se ocupa de la o distanță sigură să le transmită oamenilor cele mai oribile crime din Germania, direct între proprii lor patru pereți. *Număr de dosar XY... nesoluționat*¹. *Cel mai vechi true-crime-show*² *al națiunii*.

Jules se enervă că nu găsea telecomanda pentru a închide televizorul, care încă derula imagini de la locul celei mai recente fapte ale lui Kalendar-Killer.

Tocmai era reluat programul de la 20:15, în care fuse-seră adăugate sugestiile spectatorilor, apărute în răstimpul care a urmat difuzării în premieră.

Camera unde lucra era una de trecere între sufragerie și bucătărie, aparținând unei clădiri vechi din Charlottenburg. Ca și restul locuinței, avea pereți impresionant de înalți, care se opreau în tavanul cu stucaturi de care, cu sute de ani în urmă, primii locuitori au atârnat cu siguranță candelabre grele. Jules, pe de altă parte, prefera lumina indirectă; pentru el, până și lumina ecranului TV era prea puternică.

1. *Aktenzeichen XY... ungelöst* (în original), emisiune de televiziune germană cu cazuri nerezolvate ale poliției, creată de Eduard Zimmmermann (n.tr.).

2. Gen de emisiune care analizează crime comise (engl., în orig.) (n.tr.).

Setul fără fir, compus dintr-o cască și un microfon în fața gurii, ambele de dimensiuni reduse și montate pe o sârmă la nivelul gâtului, îi permitea să caute telecomanda pe biroul saturat cu ziare și documente.

Își aminti că doar ce o avusese în mână, deci ar fi trebuit să fie îngropată pe undeva pe sub documente.

— *...Și la fiecare loc al faptei, aceeași imagine îngrozitoare. Data decesului pe perete, scrisă cu sângele victimei.*

30.11.

08.03.

01.07.

— *...Acestui modus operandi i se datorează numele de Kalendar-Killer.*

Prima crimă, comisă acum un an, acaparase deja atenția întregii mass-media din noiembrie anul trecut.

Jules își întrerupse căutarea telecomenzii pentru a arunca o privire fugară înspre stradă, prin geamul dublu, ușor boltit, ce îndura un viscol cumplit. Din nou, se miră de memoria lui meteorologică. Putea să-și aducă aminte cele mai ciudate lucruri, auzite doar o dată, cum ar fi legendele conform cărora Hitchcock nu avea buric sau cum ketchupul a fost vândut în anii 1830 pe post de medicament. Dar nu-și putea aminti ultima iarnă.

Oare să fi nins în primul weekend din postul Crăciunului de anul trecut, tot așa ca acum, peste zone întinse ale Germaniei? Recordul verii, temperaturile tropicale de aproape patruzeci de grade, s-a simțit cum se trece lejer spre o vreme mohorâtă. Ce-i drept nu era prea frig,

cel puțin în comparație cu Groenlanda sau Moscova, dar variațiile dintre zăpadă și ploaie, mânate de un vânt aspru dinspre est, au împins oamenii după petrecerile de seară pe cel mai scurt drum înapoi acasă. Sau la un cabinet ORL. Așa se face că privirea aruncată afară avea ceva liniștitor, și asta nu doar în contrast cu picturile rupestre ale criminalului.

În spatele ferestrelor înalte părea că o echipă de filmare asmuțise un tun cu confetti prin fața lămpilor de pe strada din Charlottenburg. Parcă le-ar fi oferit locatarilor apartamentelor din perioada expansiunii industriale germane, la mare căutare, în jurul lacului Lietzen, un spectacol de Crăciun în avans. O mulțime de fulgi dansau ca un roi de licurici în conul de lumină caldă, de unde erau purtați peste suprafața înghețată a lacului în direcția turnului radio.

— Vă reține cineva să-mi vorbiți? își întrebă Jules presupusul interlocutor de la telefon. Dacă da, atunci vă rog să tușiți o dată!

Jules nu era sigur, dar era de părere că auzise o răsufare asemănătoare cu cea a unui alergător care se chinuia să respire.

Să fi fost un tușit?

Se întoarse către laptopul prin al cărui software era intermediată discuția – volumul era dat tare. Gazda XY tot mai răzbea până la el. Dacă Jules nu găsea telecomanda, nu mai avea de ales decât să scoată televizorul din priză.

— ...*Ne-am consultat îndelung între noi dacă să vă mai arătăm o dată locul faptei în detaliu. Dar aceste*

înregistrări sunt până acum singura urmă a detectivilor spre Kalendar-Killer. După cum vedeți...

În colțul ochiului, Jules observă cum perspectiva camerei se schimbă, imaginea cu scrisul însângerat de pe perete mărimdu-se. Deveni atât de apropiat, încât tencuiala grunjoasă părea un peisaj selenar pe care un criminal în serie l-a folosit greșit pe post de pânză.

— *...cifra 1 de sus, din colț, este ornată astfel încât numărul pe care făptașul l-a scris pe peretele primei crime, cu puțină imaginație seamănă unui căluț-de-mare. Întrebarea pe care v-o adresăm dumneavoastră este: Recunoașteți scrisul? L-ați mai întâlnit până acum în vreun context? Pentru informațiile relevante...*

Jules se încordă. Acum era clar. Auzise ceva pe linie.

Dresul unei voci. Răsuflare. Brusc, freământul se stinse.

Atmosfera redată în cască se alterase, de parcă interlocutorul ar fi ieșit dintr-un tunel bătut de vânt afară, unde era ferit.

— Nu v-am înțeles, deci presupun că sunteți în pericol, zise Jules, moment în care găsi și telecomanda sub un pliant pentru o clinică de reabilitare.

Curtea Berger – Sănătate în ton cu natura

— Orice s-ar întâmpla, trebuie neapărat să rămâneți pe fir! Nu închideți! Sub nicio formă!

Închise televizorul și își văzu reflexia în negrul instantaneu al ecranului plat, transformat într-o oglindă sumbră. Jules scutură din cap nemulțumit de reflexia sa, chiar dacă trebuia să admită că arăta mult mai bine decât se simțea.

Mai degrabă de douăzeci și cinci, decât de treizeci și cinci.
Mai degrabă sănătos, decât bolnav.

Ăsta îi fusese mereu blestemul. Chiar cu gastroenterită și o inimă frântă, încă deborda în jurul lui de viață înfloritoare. Doar Daiana învățase în decursul relației lor să-l „citească”. Fusese mult timp jurnalistă liber-profesionistă, iar datorită empatiei active reușise deja să scoată câteva secrete foarte bine păzite de la cei pe care îi interviuase. Ce-i reușea cu străinii îi reușea evident și cu cei apropiați.

Putea recunoaște la Jules semnele apropierei unei căderi psihice cauzate de epuizare, atunci, după două ture consecutive de noapte la dispeceratul pentru urgențe, când ochii lui căprui licăreau într-o nuanță mai închisă, sau atunci când buzele lui proeminente erau o idee mai uscate decât de obicei, pentru că nu reușise să ghideze cu succes, la telefon, o mamă care își resuscita copilul. Pe atunci Daiana îl luase în brațe fără să spună ceva și îi masase umerii încordați. Ea putea să-i intuiască durerile de stomac, epuizarea și recurenta lui melancolie profundă, când stăteau întinși pe canapea, iar ea își îngropa fața în părul lui des și ciufulit. Poate că îl studiasse și în somn – tresăririle lui nervoase, mormăitul – și posibil să-l fi strâns ușor de braț când striga. *Posibil*. El evitase să o întrebe, iar acum nu mai avea ocazia s-o facă.

Acolo!

De data asta era foarte sigur. Apelantul gemuse. De era bărbat sau femeie, nu s-ar fi putut spune, însă persoana suferea de dureri pe care încerca să le suprima.

— Cine... e acolo?

În sfârșit! Prima propoziție completă. Nu părea că apelantei i s-ar fi ținut un pistol la tâmplă, dar nu poți ști niciodată.

— Numele meu este Jules Tannberg, îi răspunse el.

Se concentrează și, la scurt timp după, cuvintele următoare îi începură cea mai intensă și gravă conversație din viața lui:

— Sunteți conectată la linia telefonică pentru însoțire. Cu ce vă pot fi de folos?

Răspunsul aproape că-i sparse timpanul.

Alcătuiește dintr-un singur urlet groaznic de disperat.

2

— **A**lo? Cine e acolo? Spuneți-mi, vă rog, cum vă pot ajuta!

Urletul se sfârșise.

Absent, Jules apucă un pix și o agendă ca să-și noteze ora apelului.

Ora 22:09.

— Mai sunteți acolo?

— Ce, cum... aaah! nu, eu...

Răsufări grele, alerte. Disperate.

— Îmi pare foarte rău, eu...

Se articulează vocea unei femei.

Bărbații interlocutori erau o excepție. Linia telefonică pentru însoțire era un serviciu folosit în mare parte de femei care se aflau noaptea pe drum înspre casă, fiind nevoite să treacă prin parcuri, pe străzi goale sau chiar prin pădure. Se prea poate să fi fost din cauză că lucraseră până târziu, fugiseră de la o întâlnire tensionată sau pur și simplu n-au mai avut chef de petrecerea la care încă le mai rămăseseră prietenile.

Brusc, aflate singure la o oră la care nu e prea plăcut să fi altundeva decât în pat, li se făcea foarte frică în întuneric: când treceau prin parcuri goale, pasaje subterane

slab iluminate sau pe scurtături alese pripit, care le duceau prin zone izolate. Așa ajungeau să își dorească compania cuiva care să le însoțească în siguranță prin noapte. Compania cuiva care, în caz de orice, le-ar fi știut locația exactă și ar fi putut cere imediat ajutor, ceea ce oricum se întâmplase rar în istoria liniei telefonice pentru însoțire.

— Trebuie... să închid... spuse ea, iar Jules se temu că poate era intimidată de vocea lui profundă, caz în care ar fi trebuit să acționeze rapid pentru a nu o pierde.

— Ați prefera să vă fac legătura cu o însoțitoare de sex feminin? întrebă el, conștient că „feminin” și „însoțitoare” formau un pleonasm.

Bănuia că apelanta (își notă: „puțin peste 30”) avea dificultăți în a se concentra, așa că se strădui să se exprime cât mai simplu și clar.

— Pot înțelege dacă, în situația dumneavoastră, nu vă simțiți confortabil să vorbiți cu un bărbat.

Temerea celor care căutau ajutor la linia telefonică pentru însoțire era, cum sunt de regulă majoritatea temerilor, adesea nefondată. Dar avea legătură, fie că se datora unei întâmplări ce ar justifica-o (cum ar fi pipăitul stupid al unui bețiv la îmbarcarea în metrou), fie unei închipuirii, în mare parte cu un bărbat. De aceea, pentru Jules era lesne de înțeles dacă o femeie n-ar fi dorit să vorbească cu un reprezentant al genului care îi declanșase temerea inițială, oricât de irațională ar fi fost.

— Să vă fac legătura? întrebă el încă o dată.

Primi în sfârșit un răspuns, chiar dacă unul derutant.

— Nu, nu e asta. Eu... eu nici măcar n-am observat.

Părea speriată, dar nu panicată. Mai degrabă lăsa impresia unei femei care trecuse deja prin spaime mult mai mari.

— Ce nu ați observat?

— Că v-am sunat. Trebuie să se fi întâmplat când mă cățăram.

Cățărat?

Freamătul de pe fir, care se datora clar vântului, reveni, din fericire nu atât de intens ca la început. Apelanta era cu siguranță în câmp deschis.

Agenda lui Jules se umplu cu întrebări:

Ce femeie speriată se cațără noaptea? Pe viscol?

— Cum vă numiți? dori el să știe.

— Klara, răspunse ea.

Părea surprinsă de sine, ca și cum i-ar fi scăpat numele fără să vrea.

— OK, Klara. Tocmai voi ați să-mi explicați că ne-ați sunat din greșală?

El spuse „ne” deoarece prezentarea unei echipe în spate genera încredere apelantului, și de fapt chiar lucrau mai mulți voluntari la linia telefonică pentru însoțire. Doar azi, într-o sâmbătă cu un volum ridicat de apeluri urgente, în Berlin stăteau patru voluntari în preajma laptopurilor, așteptând între orele zece seara și patru dimineața să le între apeluri de la numărul național. Cu toate astea, nu erau într-un birou spațios cum aveau cei de la dispeceratul de urgență al pompierilor, fostul loc de muncă a lui Jules.

Mulțumită acestui software de la linia pentru însoțire, care direcționa fiecare apel ce intra către cineva dispus

să le ajute, ei puteau să se ocupe de apelantele speriate, singure și parțial chiar dezorientate din confortul propriei locuințe. De când informația despre noul serviciu de asistență finanțat din donații se răspândise ca un virus prin intermediul rețelelor sociale, apelurile primite avuseseră o creștere constantă; dar nu era ca și cum linia pentru însoțire suna neîntrerupt.

Voluntarii puteau în răstimp să-și vadă de chestiuni personale, cum ar fi vizionările pe Netflix, ascultatul muzicii sau cititul. Și datorită căștii fără fir se puteau mișca, în cazul unui apel, nestingheriți prin casă. Mulți stăteau întinși în pat sau chiar în cadă. Puțini erau cei care, asemenea lui Jules, stăteau la birou, dar asta era o obișnuință pe care o dobândise la vechea meserie. Chiar dacă prefera să se miște pe parcursul unei convorbiri telefonice, avea nevoie de o structură la începutul stabilirii contactului.

Cel mai mult i-ar fi plăcut să poată introduce toate datele pe care apelanta i le oferea într-o interfață computerizată, dar asta n-ar fi fost foarte relevant. Era altfel decât odinioară la 112, în acest caz nefiind nevoit să trimită o mașină de intervenție echipată în consecință cu cele necesare. Și nici nu vedea pe monitor, pe un plan digital al orașului, locația aproximativă a celor care aveau nevoie de ajutor. Totuși, Jules se simțea mai organizat în spațele biroului. Îi oferea un cadru atunci când vorbea cu apelantele.

— Da. Trebuie să fi deblocat tastele din greșeală, spuse Klara. Mobilul meu a făcut-o de capul lui. Mă scuzați de deranj, nici nu voiam să vă sun.

Număr salvat, și-a notat Jules. Nu era prima oară când Klara se temea. Nici a doua sau a treia oară. Trebuie să se fi temut deja atât de des, încât avea telefonul de însoțire trecut la favorite.

— Mii de scuze, am format greșit, acum o să...

Klara voia evident să încheie convorbirea. Iar asta Jules nu o putea permite.

Se ridică de la birou. Parchetul vechi, tăbăcit de atâția pantofi, mobilă târșăită și obiecte căzute, scârțâi obosit sub adidașii lui.

— Nu mi-o luați în nume de rău, dar pare că ați avea nevoie de ajutor.

— Nu, răspunse Klara o idee prea repede. E prea târziu pentru asta.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

Auzi o tânguială care răsună atât de clar pe fir, încât crezu pentru un moment că venise de la el din hol.

— Pentru ce e prea târziu?

— Am deja un însoțitor. Nu am nevoie de un al doilea.

— Nu sunteți singură pe drum?

Vântul de la capătul celălalt se înteteți iar, dar vocea Klarei tot răzbea.

— În ultimele săptămâni n-am fost singură nici măcar o secundă.

— Cine a fost cu dumneavoastră?

Klara respiră greu, apoi spuse:

— Nu-l cunoașteți. Poate doar sentimentul pe care-l produce – vocea ei se întrerupse. Frica de moarte.

Plângea?

— Oh, Doamne, îmi pare atât de rău! spuse ea încercând să-și păstreze calmul și, înainte ca Jules să poată întreba ce voia să spună cu asta, continuă frenetic. Trebuie să închid. El n-o să creadă că a fost o neatenție, c-am format din greșeală. La naiba, dacă află că v-am sunat, o să vină și la dumneavoastră.

— Să facă ce?

— Să vă omoare și pe dumneavoastră, spuse Klara, declanșându-i lui Jules un déjà-vu prin profeția sa morbidă.